

Det förvånar mig ibland hur vissa människor verkar vara blinda för skulpturer. Jag har sett galleribesökare så koncentrerade på målningarna på väggarna att de helt missar den tredimensionella konsten. Jag misstänker att dessa människor aldrig har känt den där "första kärleken" för en skulptur. Den som öppnar ögonen för en hel konstform. Taktil, självsäker, ber inte om ursäkt utan kräver sitt utrymme. När du hittar den där första skulpturen så blir dina ögon kanske lite ivrigare. Du ser skulpturerna bland alla målningar.

När jag var barn, 6 eller kanske 8 år, på en av våra familjevandringar. Trött på det obevekliga surrandet från vuxen-konversationen och full av rastlös barnenergi sprang jag före de andra genom skogen. Och där stod den, i en liten glänta där två skogsvägar möttes. Denna underbara gröna vildsvinet i brons stod på en stensockel. Bara vildsvinet och jag och en miljon blad i samma trädrum. Känslan av att hitta den där gav mig en känsla av ägande. Så vi två stod och observerade varandra tills de vuxna kom ikapp och jag stolt kunde visa upp MIN oväntade upptäckt. Så ja, jag lärde mig tidigt att se skulpturer.

Jag har nu skulpterat i 11 år. Det har varit en underbar resa full av utveckling och ökat självförtroende.

Jag gillar lera. Jag älskar vax.

Jag älskar känslan av att hålla en bronsskulptur som jag har skapat. Jag antar att jag rörs av en känsla av att efterlämna ett arv. Att denna skulptur kommer att bestå långt efter min bortgång. Långt längre. Ett, två, tre tusen år, kanske mer. Hur många av de ögon som kan se skulpturer kommer att titta på den? Hur många händer kommer att stryka den?

Jag lärde mig att arbeta med vax och brons i studion hos min kära skulptörvän Mario. Han har en studio och gjuteri i en liten stad mitt i Mexiko. Taket är täckt av duvor och studiogolvet är fullt av konst i varierande grad av fullbordande. Det är också ett perfekt gömställe för skorpioner och svarta äncor så du lär dig snabbt att gå försiktigt.

Jag hade skulpterat några år när jag kom dit, men när jag lämnade, fyra år senare, hade jag blivit en skulptör.

Det mesta av min konst är figurativ. Jag försöker avbilda interagerande. Mitt favoritmål är att skapa en spänning mellan två figurer, eller mellan två element i en skulptur. Jag hoppas att detta gör det möjligt för beskådaren att förhålla sig till konsten och göra sina egna tolkningar.

Jag har en bronsfigur av en kvinna som står fast på marken, hon håller fast i en manlig figur som flyger uppåt. För mig representerar denna skulptur balans och harmoni i en relation. Jag ställde ut den på ett galleri och en kvinna kom fram och stod som förtrollad framför den. Hennes make hade nyligen gått bort och hon var fången i sin sorg och kunde inte släppa taget. Detta såg hon så tydligt återspeglas i min skulptur. Man blir ödmjuk av att inse att konst kan betyda så många olika saker för dem som beskådar den.

Som när ett barn tittar på en gammal skulptur av ett vildsvin i en skog.